

Recenzja rozprawy doktorskiej Pani mgr. Pauliny Glejt-Uziębło
„Podjęcie czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych jako powinność
wierzyciela w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym”

Toruń, dnia 24 września 2022 r.

dr hab. Piotr Rączka, prof. UMK
Wydział Prawa i Administracji
Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu

Recenzja
rozprawy doktorskiej Pani mgr. Pauliny Glejt-Uziębło
pt. „Podjęcie czynności zmierzających do zastosowania środków
egzekucyjnych jako powinność wierzyciela w administracyjnym
postępowaniu egzekucyjnym”

(Gdańsk 2022, ss. 386)

przygotowanej pod kierunkiem promotora
Pana prof. dr hab. Tomasza Bąkowskiego

Podstawa prawna:

- art. 13 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tj. Dz. U. z 2017 r., poz. 1789 ze zm.),
- art. 179 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. poz. 1669),
- uchwała Rady Dyscypliny Nauki Prawne Uniwersytetu Gdańskiego z dnia 27 czerwca 2022 r. w sprawie powołania komisji doktorskich w przewodzie doktorskim mgr Pauliny Glejt-Uziębło.

1. Wybór tematu rozprawy, tytuł rozprawy i zakres rozprawy doktorskiej

Wybór tematu rozprawy doktorskiej Pani mgr. Pauliny Glejt-Uziębło należy uznać z perspektywy doktryny administracyjnego postępowania egzekucyjnego za szczególnie ciekawy, wymuszający bowiem kompleksową analizę zagadnienia do tej pory przedstawianego w opracowaniach teoretycznych na temat pozycji prawnej wierzyciela we wspomnianej procedurze w sposób dość rozproszony. Jest to tym bardziej wybór istotny, że pozwala w sposób wyczerpujący dokonać analizy regulacji prawnych normujących działania wierzyciela jeszcze przed zastosowaniem środków egzekucyjnych, a więc wszczęcia egzekucji administracyjnej, co często w opracowaniach poświęconych procedurze egzekucyjnej traktowane jest skrótowo, a także już po jej wszczęciu, co często nie jest objęte analizą opartą na regulacji zawartej w art. 6 § 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 roku o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz.U. z 2022, poz. 479) – dalej jako ustawa egzekucyjna, u.p.e.a., albo ustawa o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Tak sformułowany temat świadczy o tym, że wybór tematyki determinowany był w znacznym stopniu potrzebą dokonania wyczerpującej analizy czynności wierzyciela zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych, a w tym zakresie zebrania i uporządkowania poglądów doktryny prezentowanych w literaturze przedmiotu. Jednocześnie analiza zakreślonego przedmiotu aktywności wierzyciela wpisuje się w analizę realizacji jednej z zasad postępowania egzekucyjnego, a mianowicie zasady obowiązku prowadzenia egzekucji administracyjnej. Wybór takiej tematyki rozprawy poza tym, że trafny, należy uznać również za szczególnie interesujący. Wynika to przede wszystkim ze złożoności relacji procesowych, w które uwikłany może być wierzyciel w ramach administracyjnego postępowania egzekucyjnego, jak również z faktu, że regulacja normująca pozycję prawną wierzyciela ulegała w ostatnim czasie istotnym zmianom, choćby z uwagi na obarczenie wierzyciela powinnością podejmowania działań informacyjnych.

Autorka formułując tytuł rozprawy doktorskiej starała się odzwierciedlić jej temat, co po lekturze należy uznać za zabieg udany. Zdecydowanie do takiego wniosku dochodzi czytelnik po analizie rozważań poświęconych semantyce, a w szczególności zdefiniowaniu pojęcia „powinności”. Precyzując, początkowo wątpliwości recenzenta budziło użyte w tytule pojęcie „powinności wierzyciela”. Jednak rozważania zawarte w rozdziale 2. uzasadniają użycie w

tytule tego pojęcia. Z tej perspektywy sformułowanie tytułu należy również uznać za trafne i merytorycznie przez Autorkę uzasadnione.

Pewne wątpliwości związane ze sformulowaniem tytułu mogą wystąpić w kontekście wyznaczenia zakresu przedmiotowego analizy przeprowadzonej w rozprawie. W tytule bowiem Autorka nie precyzuje, czy rozprawa koncentruje się na analizie czynności wierzyciela podejmowanych przed wszczęciem egzekucji, czy też również w stadium następującym po jej wszczęciu. Po lekturze wstępu oraz przede wszystkim rozdziału 4., w szczególności podrozdziału 4.3, należy jednak potwierdzić zasadność sformułowań użytych w tytule. Słusznie w ocenie recenzenta Autorka podejmuje analizę nie tylko regulacji normujących działania wierzyciela poprzedzające wszczęcie administracyjnego postępowania egzekucyjnego *sensu stricto*, ale również czynności wierzyciela podejmowane w toku tego postępowania, a nawet w toku postępowania zabezpieczającego (część 4.4.).

Zakres rozprawy doktorskiej jest więc mimo pozornie szczegółowo sprecyzowanego podstawowego punktu odniesienia (art. 6 § 1) bardzo szeroki. Przenika całość administracyjnej procedury egzekucyjnej, w tym również postępowania zabezpieczającego. Tak kompleksowe podejście do tematu determinowane zdefiniowanym zakresem rozprawy wymagało od Autorki znajomości całej procedury i jej szczegółowej analizy, a czytelnikowi gwarantowało uzyskanie kompleksowych informacji na temat statusu prawnego wierzyciela w tym postępowaniu. Pod tym względem zakres rozprawy został wyznaczony prawidłowo, ambitnie, a z doktrynalnego punktu widzenia w sposób szczególnie przydatny. Należy również podkreślić, że zakres rozprawy dopełnia analiza konsekwencji niewykonania lub nienależytego wykonania przez wierzyciela powinności, których punktem wyjścia jest regulacja zawarta w art. 6 § 1 ustawy egzekucyjnej.

W oparciu o powyższe ustalenia można więc stwierdzić, że zakres rozprawy doktorskiej stanowi integralną całość służącą rozwiązaniu zdefiniowanego przez Autorkę problemu badawczego.

2. Cel badawczy, hipoteza i metody badawcze

Podstawowym celem badawczym, jaki definiuje Doktorantka we wstępie do rozprawy, jest „próba określenia prawnej pozycji wierzyciela kształtowanej treścią zasady prowadzenia

Recenzja rozprawy doktorskiej Pani mgr. Pauliny Glejt-Uziębło
„Podjęcie czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych jako powinność
wierzyciela w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym”

egzekucji *ex officio*” (s. 6). Osiągnięcie tego celu ma być z kolei podstawą udowodnienia tezy badawczej, jaką jest założenie, „że powinność w rozumieniu art. 6 § 1 u.p.e.a. będąca rezultatem istnienia zasady prowadzenia egzekucji *ex officio*, określa pozycję prawną wierzyciela w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym” (s. 6-7).

W celu wykazania tej podstawowej tezy badawczej Autorka formułuje aż dziewięć dalszych tez, o charakterze pomocniczym, a mianowicie:

- 1) powinność wierzyciela mieści się w ramach administracyjnego postępowania egzekucyjnego, z tym zastrzeżeniem, że również obejmuje podejmowanie czynności w toku administracyjnego postępowania zabezpieczającego;
- 2) na wierzycielu ciąży powinność z art. 6 § 1 u.p.e.a., jeśli jest on wierzycielem w rozumieniu art. 1a pkt 13 w zw. z art. 5 § 1 u.p.e.a.;
- 3) zwrot „wierzyciel powinien” oznacza, że ustawodawca wyposażył go w kompetencję do podejmowania czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych, z których musi uczynić użytek;
- 4) substratem zasady prowadzenia egzekucji *ex officio* jest powinność wierzyciela, o której stanowi art. 6 § 1 u.p.e.a.;
- 5) realizacja zasady prowadzenia egzekucji *ex officio* dokonuje się w oparciu o ogólne zasady administracyjnego postępowania egzekucyjnego;
- 6) powinność wierzyciela aktualizuje się przed wszczęciem administracyjnego postępowania egzekucyjnego i istnieje tak długo, aż ciężący na zobowiązanym obowiązek zostanie wykonany bądź postępowanie stanie się bezprzedmiotowe;
- 7) realizacja powinności wierzyciela nie polega wyłącznie na podejmowaniu czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych, ale również na permanentnym czuwaniu czy zaktualizuje się konieczność podjęcia owych czynności;
- 8) powinność ta nie ma charakteru absolutnego, gdyż doznaje prawnie przewidzianych ograniczeń;
- 9) niewykonanie lub nienależyte wykonanie powinności wynikającej z art. 6 § 1 u.p.e.a., rodzi prawnie doniosłe skutki.

Odnosząc się do katalogu tez pomocniczych, trudno oprzeć się wrażeniu, że są one następstwem przyjętej konstrukcji pracy. Wydaje się jednak, że z uwagi na oczywistość można by pominąć w wyliczeniu tezę 9. Natomiast sprecyzowanie tezy 5. może prowadzić do nieścisłości w jej zrozumieniu. Jak wynika bowiem z rozważań zawartych w rozprawie, taką

zresztą narrację preferuje Doktorantka, realizacja kluczowej dla rozważań zasady następuje poprzez zastosowanie szeregu szczegółowych instytucji procesowych przewidzianych w ustawie egzekucyjnej i aktach wykonawczych do tej ustawy. Potwierdza to zresztą fragment zakończenia (s. 330), w którym Doktorantka stwierdza, że inne zasady bądź stanowią źródło zasady analizowanej, bądź współdziałają z nią w celu jej realizacji. Warto więc może formułując tak postawioną tezę pomocniczą zasygnalizować kluczowy materiał normatywny, którego analiza wyznacza pozycję prawną wierzyciela (teza główna).

Poza tymi drobnymi i raczej polemicznymi uwagami należy podkreślić zarówno trafność sformułowania tezy głównej, tez pomocniczych, jak i wybór zagadnień, które pozwalają na ich weryfikację.

Treść rozprawy niewątpliwie koncentruje się wokół podstawowego celu badawczego, a Autorka w poszczególnych rozdziałach, jak i w samym zakończeniu, stara się wykazać prawdziwość postawionej tezy badawczej w oparciu o weryfikację tez pomocniczych. Szczególnie w zakończeniu odnosząc się do poszczególnych tez pomocniczych formułuje wnioski ogólne wynikające z analizy zawartej w poszczególnych rozdziałach rozprawy. Powyższe pozwala Autorce wykazać zasadność tezy podstawowej.

Należy jednak żałować, że szczególnie w podsumowaniu, choć w tekście pojawia się ten element dość sporadycznie, Autorka nie pokusiła się o sformułowanie wniosków *de lege ferenda*. Oczywiście sama teza badawcza tego nie wymaga, jednak rolą doktryny jest nie tylko dokonywanie analizy regulacji prawnej w celu przedstawienia, jak w tym przypadku, statusu prawnego wierzyciela, ale również poddanie jej krytycznej ocenie i sformułowanie wniosków co do możliwości korekty rozwiązań prawnych. Jest to uwaga, której celem jest wskazanie możliwości lepszego wykorzystania potencjału Autorki, która wykazała szeroką i kompleksową znajomość regulacji prawnych definiujących status prawny wierzyciela.

Autorka w rozprawie wykorzystała dla przedstawienia powinności wierzyciela w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym metodę formalno-dogmatyczną posługując się przy jej zastosowaniu, jak wskazuje, dorobkiem doktryny i judykatury, które poddała analizie, w oparciu o metodę analizy i krytyki (doktryna) i metodę empiryczną (judykatura). Metoda historyczno-prawna została zastosowana w niewielkim zakresie jako uzupełniająca,

przy analizie kluczowych zagadnień. W rozprawie pominięto natomiast aspekty prawnoporównawcze, co z uwagi na tematykę jest w ocenie recenzenta w pełni uzasadnione.

Metoda dogmatyczna jako podstawowa jest adekwatną dla prowadzonych w rozprawie rozważań. Zastosowanie wskazanych metod należy uznać więc za właściwe.

3. Konstrukcja rozprawy

Rozprawa doktorska licząca 386 stron (łącznie z wykazami) została podzielona na wstęp, sześć rozdziałów merytorycznych, a także zakończenie. Pracę uzupełnia bibliografia oraz wykaz orzecznictwa. Zasadniczego tekstu poświęconego problematyce określonej w tytule jest więc nieco ponad 330 stron, co dla tak sformułowanego tematu należy uznać za opracowanie o charakterze wystarczającym.

Poszczególne rozdziały mają zasadniczo objętość adekwatną do podejmowanej w nich problematyki. Obejmują od 29 (rozdział 3.) do około 120 (rozdział 4) stron. Uzasadnieniem takiej objętości rozdziału 4. jest skoncentrowanie w nim podstawowej analizy instytucji służących realizacji tytułowej powinności.

Rozdziały podzielone zostały na mniejsze jednostki redakcyjne, a mianowicie podrozdziały i niekiedy punkty odzwierciedlone w spisie treści. Niestety konstrukcja poszczególnych rozdziałów jest niekonsekwentna. Autorka bowiem tylko w kilku przypadkach poprzedza rozważania uwagami ogólnymi, które w rozdziale 1. nazywa wprowadzeniem. Podobna niekonsekwencja pojawia się w zakresie podsumowania, które choć niewyodrębnione pojawia się w rozdziale 5. W ocenie recenzenta, zastosowanie takiej konstrukcji powinno być bardziej konsekwentne i odzwierciedlone we wszystkich rozdziałach rozprawy.

Całość zasadniczego tekstu poprzedzona jest 6-stronicowym wstępem, a zwieńczona 9-stronicowym zakończeniem. Taki układ redakcyjny, pomijając powyżej sformułowane drobne uwagi, należy uznać za poprawny, a objętości poszczególnych jednostek za adekwatne do referowanych w nich zagadnień.

Pierwsze dwa rozdziały mają charakter wprowadzający do zasadniczej części rozważań. Rozdział pierwszy stanowi część służącą wyjaśnieniu kluczowych dla rozprawy pojęć, takich jak pojęcie wierzyciela, egzekucji administracyjnej, administracyjnego postępowania

egzekucyjnego, postępowania egzekucyjnego w administracji oraz administracyjnej procedury egzekucyjnej. Jest to niewątpliwie rozdział konieczny, a zawarta w nim analiza poza rzetelnością zawierają również dość ciekawe propozycje. Przykładem może być propozycja rozgraniczenia terminologicznego administracyjnego postępowania egzekucyjnego i procedury egzekucyjnej na s. 33-34. Również bardzo rzetelnie i interesująco Autorka analizuje pojęcie i pozycję prawną wierzyciela odnosząc się w tym zakresie do uwarunkowań proceduralnych i materialnoprawnych.

Rozdział drugi poświęcony jest natomiast kwestiom semantycznym i systemowym, a jego celem jest uzasadnienie użycia w tytule pojęcia „powinności wierzyciela”. Autorka rzetelnie wyjaśnia zarówno znaczenie samego pojęcia, tak w języku potocznym jak i prawniczym, a w konsekwencji odnosi je do pojęcia kompetencji w ramach administracyjnego postępowania egzekucyjnego. Jak już wcześniej wspomniano, treść tego rozdziału po pierwsze jest konieczna w kontekście sformułowanego tytułu rozprawy, a po drugie, co istotne, wyjaśnia zasadność takiego sformułowania, dla recenzenta w sposób przekonujący.

Rozdział trzeci „Powinność wierzyciela w rozumieniu art. 6 § 1 u.p.e.a. w świetle zasad prawa” to rozdział próbujący sytuować tytułową powinność w świetle zasad konstytucyjnych, wyrażonych w ustawie Kodeks postępowania administracyjnego zasad ogólnych procedury administracyjnej, a także ogólnych zasad administracyjnego postępowania egzekucyjnego. Za najistotniejszą część tego rozdziału należy uznać rozważania konfrontujące treść i charakter art. 6 § 1 u.p.e.a. z kryteriami determinującymi uznanie tego przepisu jako zasady prawa. W pozostałym natomiast zakresie przydatność tej części pracy w kontekście podstawowego przedmiotu rozważań wydaje się być drugorzędna. W ocenie recenzenta wynikające z zasad prawa skutki dla określenia statusu prawnego wierzyciela powinny być powiązane z analizą zawartą w rozdziale kolejnym, a mianowicie przy omówieniu szczegółowych rozwiązań prawnych determinujących działania tego podmiotu. Bez wątplenia bowiem zasady prawa stanowią istotny element odniesienia przy dokonywaniu wykładni konkretnych rozwiązań prawnych normujących działania wierzyciela w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym.

Niewątpliwie kluczowym dla omówienia tematu jest rozdział 4. rozprawy „Realizacja powinności wierzyciela w rozumieniu art. 6 § 1 u.p.e.a. To w tej części pracy Autorka szczegółowo analizuje rozwiązania prawne, przede wszystkim zawarte w ustawie egzekucyjnej, które normują działania wierzyciela wpisujące się w realizację tytułowej

powinności. Treść tego rozdziału została w sposób gwarantujący czytelny układ treści podzielona przede wszystkim na realizację powinności na etapie poprzedzającym wszczęcie administracyjnego postępowania egzekucyjnego, w toku tego postępowania oraz w toku postępowania zabezpieczającego. Ten czytelny układ nieco zaburza podrozdział 4.1 poświęcony aktualizacji powinności. Niewątpliwie jest to część konieczna, jednak warto rozważyć jej przeniesienie np. do rozdziału drugiego, którego zwieńczeniem mogłaby być analiza poświęcona ustaleniu momentu aktualizującego wcześniej zdefiniowaną powinność.

Rozdział piąty „Granice powinności podejmowania przez wierzyciela czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych” poświęcony jest analizie regulacji prawnej pod kątem granic oraz podstaw prawnych odstąpienia od realizacji powinności podejmowania czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych w szerokim tego słowa znaczeniu. Ten rozdział jest dopełnieniem analizy zawartej w rozdziale poprzednim. Uzupełnia analizę o wskazanie podstaw odstąpienia od realizacji będących tematem rozprawy powinności wierzyciela.

Ostatni, szósty rozdział, poświęcony został konsekwencjom naruszenia przez wierzyciela obowiązków związanych z realizacją tytułowej powinności, a polegających na jej niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu. W tej części Autorka analizuje w sposób skrótowy regulację prawną poświęconą środkom prawnym, jakie mogą być zastosowane w przypadku naruszenia przez wierzyciela wskazanych obowiązków, a także odpowiedzialności tego podmiotu.

Pracę wieńczy zakończenie, w którym Autorka tytułem podsumowania odnosi się do sformułowanych we wstępie tez pracy.

Odnosząc się do zaprezentowanej przez Autorkę konstrukcji pracy należy potwierdzić zasadność jej przyjęcia. Rozważania są, poza sformułowanymi wyżej uwagami, prawidłowo podzielone. Warto jednak wziąć pod uwagę konieczność wprowadzenia jednolitości w konstrukcji poszczególnych rozdziałów poprzedzając zasadnicze ich treści uwagami ogólnymi.

Należy jednak podkreślić, że wskazane uwagi (poza pierwszą zasadniczą) mają charakter wyłącznie porządkujący. Zaproponowany przez Autorkę układ rozdziałów pozwala bowiem na logiczną i rzetelną analizę problematyki określonej w tytule rozprawy. Konstrukcję pracy należy więc uznać za logiczną i poprawną.

4. Strona formalno-warsztatowa rozprawy

Ocena strony formalno-warsztatowej pracy nie budzi wątpliwości. Praca jest starannie, prawidłowo przygotowana. Z wykazu literatury, z jakiej korzystała Autorka przy pisaniu pracy wynika, że jest ona bogata i aktualna, co z uwagi na zmiany legislacyjne w analizowanym obszarze jest niezwykle istotne. Również wykorzystanie literatury przedmiotu nie budzi istotnych wątpliwości. Autorka szeroko korzysta z literatury przedmiotu, czemu daje wyraz dokumentując swoje rozważania. Znajomość literatury i sposób jej wykorzystania należy więc ocenić pozytywnie.

Również w zakresie źródeł prawa jak i orzecznictwa Autorka korzysta z szerokiej bazy źródłowej.

Sam język, jakim napisano rozprawę jest staranny. Mimo wprowadzonej w rozdziale pierwszym skomplikowanej siatki pojęciowej Autorka stara się z niej konsekwentnie korzystać, czego nie ułatwia sam ustawodawca. Pod tym względem poziom techniki legislacyjnej jaką prezentuje ustawa o postępowaniu egzekucyjnym w administracji należy ocenić krytycznie. Prezentowane w rozprawie poglądy przedstawione są zasadniczo w sposób jasny, zrozumiały i logiczny. Autorka konsekwentnie analizuje poszczególne zagadnienia należycie dokumentując zawarte w podsumowaniach rozważań wnioski.

Wykazy przygotowane są starannie, zgodnie z zasadami przygotowania rozprawy doktorskiej.

Wątpliwości recenzent budzi natomiast poprzedzenie w spisie treści oznaczenia numerycznego strony w tekście literą s. Wydaje się to zbędne.

Warsztat Doktorantki należy więc ocenić ogólnie pozytywnie.

5. Ogólna ocena merytoryczna

Dokonując ogólnej oceny merytorycznej rozprawy doktorskiej należy podkreślić, że stanowi ona oryginalne rozwiązanie zdefiniowanego we wstępie problemu badawczego. Doktorantka przyjęła i zastosowała prawidłową konstrukcję rozważań (wcześniejsze uwagi w tym zakresie, co podkreślono wyżej, mają wyłącznie charakter polemiczny). Zdefiniowała tezy badawcze, które jak wcześniej podkreślono, mają charakter wyjątkowo aktualny z uwagi

Recenzja rozprawy doktorskiej Pani mgr. Pauliny Glejt-Uziębło
„Podjęcie czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych jako powinność
wierzyciela w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym”

na wprowadzane w polskim porządku prawnym zmiany legislacyjne oraz rolę, jaką w postępowaniu egzekucyjnym w administracji pełni wierzyciel. Następnie wykorzystując ogólną wiedzę teoretyczną w zakresie prawa, w szczególności prawa administracyjnego, zdefiniowała rolę wierzyciela na poszczególnych etapach procedury egzekucyjnej, poddając szczegółowej analizie regulacje prawne normujące jego status.

Na uwagę zasługuje przede wszystkim kompleksowość ujęcia pozycji prawnej wierzyciela z kontekście powinności podejmowania czynności w ramach administracyjnego postępowania egzekucyjnego. Takie kompleksowe ujęcie problemu świadczy o dużej wiedzy Autorki na temat administracyjnego postępowania egzekucyjnego, jej pracowitości i cierpliwości w prowadzeniu badań, a także o dobrej orientacji merytorycznej w analizowanej tematyce.

Wnioski zawarte w części końcowej, świadczą o dojrzałości naukowej Autorki. Są sformułowane w sposób przemyślany, poparte odpowiednią argumentacją i zasługują na akceptację.

Pewien niedosyt pozostawia jednak znikome formułowanie wniosków *de lege ferenda*, do których przynajmniej w części powinna prowokować analizowana regulacja prawna. W opinii recenzenta bowiem, wiedzę Doktorantki należy wykorzystać nie tylko w zakresie analizy, ale może również korygowania często niejasnych rozwiązań prawnych.

Powyższa dobra ocena rozprawy nie oznacza, że jej lektura nie wzbudza pewnych wątpliwości. Na kilka z nich warto zwrócić uwagę.

Po pierwsze, Autorka analizując problematykę doręczeń zdaje się nie dostrzegać regulacji zawartej w art. 17c u.p.e.a. Wprawdzie regulacja zawarta w tym przepisie dotyczy organu egzekucyjnego, to jednak nie można przecież wykluczyć, że tą funkcję będzie pełnił w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym podmiot posiadający status wierzyciela. W rozważaniach na ten temat brakuje konfrontacji tej regulacji z przepisami ustawy Kodeks postępowania administracyjnego normującymi instytucję doręczeń, a stosowanymi w opinii Autorki poprzez odwołanie z art. 18 u.p.e.a.

Ponadto wydaje się, że analizując zakres przedmiotowy upomnienia konieczne było bardziej szczegółowe odniesienie do elementów określonych przepisami rozporządzenia z dnia 4 grudnia 2020 roku, a nie tylko zdawkowe wspomnienie o ich istnieniu (s. 169). Wydaje się, że pominięcie ich w analizie prowadzi Autorkę do dość kontrowersyjnych wniosków poprzez stwierdzenie, że „upomnienie nie musi stanowić odrębnego dokumentu” (s. 170), a

Recenzja rozprawy doktorskiej Pani mgr. Pauliny Glejt-Uziębło
„Podjęcie czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych jako powinność wierzyciela w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym”

także, że „samo upomnienie bowiem musi zawierać wyłącznie elementy zawarte w art. 15 § 1 u.p.e.a.” (s. 171). Ten ostatni pogląd był wprawdzie przytoczony w oparciu o opracowanie z zakresu literatury przedmiotu, jednak sformułowane w innym stanie prawnym, co z uwagi na brak odpowiedniego komentarza czyni tę tezę błędną.

Po trzecie, w ocenie recenzenta nie do końca można zgodzić się ze stanowiskiem Autorki co do formy, w jakiej wierzyciel występuje w trybie art. 36 u.p.e.a. o udzielenie informacji do organów administracji publicznej. W ocenie recenzenta, z uwagi na regulację zawartą w ustawie Kodeksie postępowania administracyjnego, odpowiednie zastosowanie art. 106 tego kodeksu nie jest zasadne. Autorka poza przytoczeniem stanowiska prezentowanego w literaturze nie analizuje komplikacji związanych z jego stosowaniem, w zakresie obowiązku stosowania przepisów o doręczeniach (jakemu kręgowi podmiotów?) a także możliwości wniesienia zażalenia (jaki zakres podmiotowy przy ustaleniu legitymacji).

Ponadto nie przekonują również rozważania na temat zakresu stosowania rozporządzenia normującego sposób prowadzenia działań informacyjnych w przypadku obowiązków o charakterze niepieniężnym.

Oczywiście te uwagi mają bardziej charakter polemiczny. Poza tym Autorka w części powołuje się przy ich formułowaniu na źródła, nie jest więc w formułowanych poglądach odosobniona.

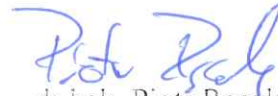
6. Konkluzja

Recenzowana praca Pani mgr. Pauliny Glejt-Uziębło pt. „*Podjęcie czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych jako powinność wierzyciela w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym*” zawiera w swej treści oryginalne rozwiązanie problemu naukowego. Potwierdza również, że Autorka wykazuje się ogólną wiedzą teoretyczną w dyscyplinie naukowej prawo. Treść pracy, poczynając od wskazania hipotezy poprzez analizę wszystkich podstawowych problemów prawnych związanych z tematem rozprawy na wnioskach kończąc, wskazuje na umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej. Tym samym recenzowana rozprawa spełnia wymogi stawiane rozprawom doktorskim określone w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki.

Recenzja rozprawy doktorskiej Pani mgr. Pauliny Glejt-Uziębło
„Podjęcie czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych jako powinność
wierzyciela w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym”

Powyższe pozwala sformułować wniosek o dopuszczenie rozprawy Pani mgr Pauliny Glejt-Uziębło do dalszych etapów przewodu doktorskiego.

Dodatkowo, mając na uwadze kompleksowość analizy oraz jej rzetelność, warto rozważyć po dokonaniu korekt sygnalizowanych niedociągnięć publikację rozprawy.

dr hab. Piotr Rączka, prof. UMK